

O solie și riscurile ce decurg din asumarea ei

6 iunie 2004

Gili Cârstea

Am auzit deseori remarci destul de ironice la adresa celor care apreciază pe solii neprihănirii lui Hristos din 1888, frații A.T. Jones și E.J. Waggoner. Se dă astfel impresia că cei doi au fost transformați într-un fel de icoane teologice, creatori de dogme sau repere de spiritualitate pentru un anumit segment din biserică. Există o furie greu disimulată împotriva lor, furie care se extinde la toți cei ce îndrăznesc să amintească de solia lor sau de evenimente legate de activitățile lor. Istoria recentă a unui popor a fost și este jenantă ori de câte ori acel popor nu a fost dispus să-și recunoască deschis greșelile. Așa se întâmplă și cu episodul 1888.

A.T. Jones și E.J. Waggoner nu au fost nici somități teologice, nici exemple de spiritualitate și nici profeți ai acestei mișcări. Erau oameni ca și noi, supuși acelorași greșeli ca noi toți, cu vederi limitate la unele subiecte, complet neavizați la altele, uneori lipsiți de răbdarea sfinților, alteori entuziasmându-se pentru nimic. Ca noi toți. Faptul că au fost purtătorii unei solii foarte prețioase nu face din ei mucenici infailibili. Nici nu transformă tot ce au scris ei în pâine venită din cer. Și nici nu acoperă greșelile lor ulterioare.

Mai mult, ei nu au pretins niciodată că ar fi avut o solie specială, că ar avea un statut preferențial în biserică, iar scrierile lor ar trebui privite altfel decât ca fiind o opinie personală. Ei și-au făcut datoria de a împărtăși cu frații lor ceea ce pentru ei erau descoperiri importante. Și au făcut acest lucru cu toată modestia necesară, sub o puternică opoziție a administrației bisericii, fără corul de lăudători atât de apreciat în zilele noastre. Ei nu au ieșit în fața bisericii cu anunțul că au o solie din partea Domnului, sau că au descoperit lumină nouă. Nici nu s-au lăudat că sunt promotorii soliei îngerului al treilea. Nu au făcut decât să atragă atenția teologiei zilei că poziția bisericii cu privire la legea din Galateni nu este conformă cu Scriptura. Ei au văzut neprihănirea lui Hristos în contextul adevărului nostru despre sanctuar și au înțeles că acest popor deține cheia magică pentru ploaia târzie.

Afirmația că solia lor este din partea Domnului a venit chiar de la Domnul care i-a trimis, prin sora White. Ea a spus răspicat, chiar în timpul sesiunii, că în prezentările lor există mare lumină. În timpul sesiunii, îngerul Domnului a vizitat-o și a întărit-o să suporte scandalul care se desfășura sub ochii ei. Acesta i-a spus că cele prezentate de cei doi reprezintă o solie de har vindecător pentru poporul Domnului. El a specificat că cei

batjocoriți nu sunt cei doi soli, ci Dumnezeu, care i-a trimis. Sora White nu a catalogat solia lor ca fiind începutul mării strigări pe baza autorității ei. Sprijinul ei a fost complet și fără rezerve. Ea spunea că niciodată în viața ei nu a fost mai puternic sub influența Duhului Sfânt decât la sesiunea din 1888. Acea influență a făcut-o să afirme că, dacă Hristos ar fi fost prezent personal la acea sesiune, ar fi fost tratat exact la fel cum a fost tratat de poporul Său la prima venire. Aceasta este o afirmație de o gravitate extremă.

Anii următori au confirmat că solia era din partea Domnului, iar cei doi soli nu au vorbit de capul lor. Expresiile ei sunt mai mult decât entuziaste: „Solia delegați ai lui Hristos,” „purtătorii de lumină,” „solii neprihănitii lui Hristos,” mesageri „cu acreditare divină,” „mesageri care să dea poporului lumină și adevăr,” „Domnul a ridicat mesageri și i-a împuternicit cu Duhul Său,” „Dumnezeu a trimis pe acești tineri, A.T. Jones și E.J. Waggoner, cu o solie specială,” „Domnul a ridicat pe frații A.T. Jones și E.J. Waggoner să proclame lumii o solie care să pregătească un popor care să reziste în ziua cea mare a lui Dumnezeu,” „lepădând solia prezentată de acești bărbați, voi lepădați pe Hristos, dătătorul soliei” (Vezi articolul Misterioasa împotrivire, de pe sit).

În ciuda acestor confirmări, solia lor a fost și continuă să fie discreditată, sub cele mai copilărești obiecțiuni. Dar avertizarea din partea Domnului rămâne astăzi la fel de monumentală ca acum un secol:

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: ‘Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.’ S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa. Pastori, nu dezonozați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 412).